

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Роботи
учнів 3-Б класу
сmt Крижопіль,
Вінницька область,
ЗСШ I-III ст. №2,
Л.Г.Лиса, вчитель
початкових класів,
спеціаліст вищої
категорії, старший
вчитель.

Кожна травинка,
кожен жучок має власний голосок

Розвиток дитячої фантазії

Дві любові

Вечері чи вранці, коли я проходжу берегом ставка, бачу там живу казку. Спостерігаю за його жителями. За тим, як живуть ті, хто у воді, або ті, хто багато часу проводить біля неї. Як рибки плавають під самою поверхнею води, а іноді, вистрибуючи з неї, виблискують і переливаються проти сонця. Це вони граються між собою.

Як жаби скачуть у воду, коли чують, що хтось наближається до водойми, як жуки - водомірки бігають по воді, ніби кудись поспішають. Як шумить очерет і нахилиється від кожного подиху вітру.

Та ось одного разу я побачила незвичайних гостей на ставку, які захопили мене і здивували. Це були лебеді. Лебідь, лебідка і четверо сірих лебедят. До цього часу цих птахів ніколи не було на нашому ставку. Видно, стали довіряти людям. Дорослі лебеді плавали, гордо піднявши довгі шиї, зрідка їх опускали у воду, щось там шукали, а потім уважно наглядали за сірими живими грудочками.

Як ніжно і красиво вони доглядають і віддають свою увагу і любов маленьким діткам!

І тоді я, дивлячись на них, згадала, як люблять мене мої батьки, як ніжно мене називають і голублять.

І мені здалося, що чимось ці дві любові схожі.

Я ще довго стояла над ставком, спостерігала за дивними і гарними птахами, а потім тихенько пішла, щоб не злякати їх.

Анастасія Пишняк

Барвисте коромисло

Чудового теплового ранку я з бабусяю пішов на річку. Над нею синіло глибоке небо.

Та ось зненацька появилася сіра хмара. Вона плула, наближалася і враз заступила сонце. Впали перші дощові краплі, потім пішов дощ. Він був по - літньому теплим.

Мене вразили дощові краплі. Вони були великі. І коли падали на землю, залишали після себе теж великі мокрі сліди.

Дощ почався зненацька і швидко закінчився.

І тут мене вразила барвиста веселка, яка тяглася над річкою через все небо. Вона так гарно вигравала, переливалася різними кольорами! І я мимоволі порівняв її з казковим коромислом, що повисло над річкою, лісом, що розкинувся неподалік, наді мною і бабусяю. Я був зачарований цією красою!

Та незабаром казка почала зникати. Веселка втрачала свої барви, танула і зникла.

Я пішов з бабусяю далі в надії зустріти ще не одну живу казку.

Тарас Ковальчук

Незвичайна дружба

Жив у лісі підсніжник і дуже сумував. Підлітає до нього пташка і питає:

- Чому ти сумуєш, підсніжнику?*
- А як же мені не сумувати, – відповів він. Мої білі пелюстки зів'яли, і тепер я не можу радувати і тішити нікого своїм ніжним цвітом.*
- Не сумуй, чарівний підсніжнику, - прийде весна і ти знову зацвітеш, - заспокоїла його пташка.*

Довго чекав підсніжник, поки прийде весна. Та коли в повітрі запахло теплом, і зима почала втрачати свою силу, пробився з-під снігу зеленим паростком, випростався і зацвів білим цвітом.

Тут його зразу впізнала стара знайома і привітала. А підсніжник виблискував зеленим листям, усміхався ніжною білою посмішкою і був радий цій зустрічі.

А пташка подумала: " Як добре зустрічати старих друзів!" І заспівала йому свою найкращу пісню. З тих пір підсніжник уже ніколи не сумував, бо знав, що його завжди чекають навесні, коли просипається земля від зимового сну.

Анастасія Білик

Вірні друзі

Росла в лузі одинока фіалка. І зовсім їй від цього було нерадісно. Ні з ким поговорити, повеселитися, сумно було.

Та одного разу біля неї пробігала мурашка. Її увагу привернув духмяний запах маленької квітки. Але листочки і квіточки рослини були сумно опущені до землі.

- Чому ти така сумна? - запитала мурашка.

- У мене немає друзів, - відповіла та.

Тут прилетіла божа корівка і теж здивувалася, що така гарненька квіточка нерадісна.

І тоді комашки подумали, що товариство такої духмяної і самотньої квіточки буде їм в радість.

- Ми станемо твоїми друзями і будемо жити разом на цьому лузі, - пообіцяли вони фіалочці.

Щоранку комашки будили квіточку від сну, пили з неї вранішню росу, розмовляли. А фіалочка раділа, що в неї є друзі.

Та одного ранку вона не проснулася, не підняла свої листочки та квіточки до сонця, до друзів. Вона заснула до наступної весни.

Тоді комашки зрозуміли, що їм потрібно поселитися тут, на лузі, біля своєї товаришки. Щоб ранньої весни першими вітати її від сну.

Анастасія Лобас

Підслухана розмова

Теплого літнього дня я з батьками пішла до лісу. Збирали лісову малину, гриби. Сіли відпочити.

І тут я почула шарудіння трави за кущем малини. Розгорнула кущ і побачила руденьку білочку і колючого їжачка. Вони про щось розмовляли. Тоді я прислухалася і почула їхню розмову.

Білочці дуже сподобався великий гриб на спинці у їжачка. І вона просила у нього цю чарівну лисичку.

А їжачок, видно, був щирим і поділився із задоволенням своєю лісовою знахідкою з білочкою. На знак подяки вона запросила його до себе в гості.

”Ось так вони стануть друзями”, - подумалось чомусь мені.

Я відпустила кущ малини, і казка зникла. Батьки збиралися уже покинути лісове царство, а я все була в полоні своєї уяви.

Ліля Чопа

Як птахи ліс врятували

Давним-давно, коли ще звірі і рослини розмовляли, трапилась ця подія.

Був ліс великий, але якийсь бідний і невеселий. Тихий і без жодного звука. Ні пташка не пролетить, ні листочок не шелесне. Стояв насторожений і мовчазний. Та й лісом його було важко назвати. Але все ж таки в ньому було життя. Поселилася у ньому сила-силенна жуків-шкідників. Знищували дерева і нікому було допомогти їм.

Та одного разу залетіла сюди маленька пташечка, щоб відпочити на гіллі дерева перед далекою дорогою. І почула тихе зітхання листочків: "Допоможи нам, пташко. Щораз нас стає все менше, згинемо від шкідників".

Повернулася додому пташка і розповіла про ліс своїм друзям. Вони гуртом прилетіли до лісу, врятували його і поселилися в ньому назавжди. З тих пір птахи селяться в лісах, а їх ніжно називають санітарами лісу.

Юрко Предоляк

Щиросердна чапля

Летіла чапля у вирій. Опустилася на ставок відпочити, щось впіймати та підкріпитися перед далекою дорогою. Довго ходила та впіймала малого сомика. А той заплакав і почав проситися:

- Не їж мене, чапелько, чекають мене мама та батько, будуть плакати гірко, якщо я пропаду. Добра чапля сомика пожаліла і в ставок випустила.

Чалапала вона по болоті і натрапила на стару поважну жабу, яка проти сонця задрімала.

- Ой не їж мене, чапле крилата, чекають вдома мене жабенята, – заквакала зелена жаба.

Пожаліла вона жабу та й відпустила її, щоб малим жабенятам комариків ловила та коліскових співала.

До вирію чапля летіла голодна, та раділа, що нікому шкоди не зробила.

Юля Крижанівська

Намистинка і Пухнастик

Маленьку золоту бджілку всі звали Намистинка. Вона любила просипатися раненько, вмиватися росою з трав і літати від квітки до квітки, вітаючись з кожною із них.

Був у неї джмелик - приятель, якого звали Пухнастик. Разом вони гуляли, танцювали, літали над травами, кружляли над квітами. Удвох їм було весело.

Та минуло літо, відцвіли трави, прийшли холодні дні, і бджілка рідше стала бачитись зі своїм другом. А потім Намистинка зовсім перестала вилітати із свого вулика. І часто згадувала Пухнастика та їхні розваги.

І коли перші весняні промені зігріли землю, Намистинка вилетіла з хатинки. Довго літала, раділа сонечку.

А коли зустріла свого знайомого, то тільки радісно привітала його своїм дзижчанням, а у відповідь почула гудіння джмелика.

Їм тепер було не до розваг. Вони ж стали уже дорослими і мали свої недитячі турботи.

Лілія Чопа

Політ у сні

Петрик закрив очі і поринув у сон.

Перед ним з'явилися друзі: Дениско та Олег. Олег запропонував полетіти в космос на ракеті. Кожен з друзів погодився з ним, бо мріяли взнати, що там є високо в небі.

У день вильоту товариші були дуже раді. Зібрали все необхідне і прийшли на місце, де стояла їхня ракета. Вона стояла новенька і виблискувала сталевими боками, гордо дивлячись у небо.

*Дениско та Олег піднялися в ракету. А до Петрика, який трохи забарився, підійшла маленька дівчинка і протягла йому квіточку:
- Це тобі на удачу,- промовила вона.*

І тут Петрик почув дзеленчання годинника, відкрив очі і все зрозумів: політ був у сні. Він сердито глянув на годинник, повернувся в ліжку і заснув. Але сон більше не приходив до нього.

Лія Бородуліна

Друзі пізнаються у біді

З гніздечка, яке було сховане під дахом будинку, виглядало маленьке пташеня. Чорні очки, мов бусинки, розглядали все. Скрізь було цікаво, але лячно.

”А якщо кіт Мурчик появиться, що тоді?”- думало воно. Цей страшний і волохатий кіт був грозою для всіх птахів їхнього затишного дворика.

Виглядаючи із гніздечка, синичка нагнулася і вивалилася з нього. Підвела голівку, а кіт Мурко перед нею сидить. ” Отак буває завжди, - подумала синичка, - чого боялася, того і діждалася!”

А в цю пору на старій яблуні сидів дятел і вистукував свою пісеньку: ” Тук – тук – тук!”, дбайливо знищуючи черв'яків та жуків - короїдів.

Він побачив кота і синичку перед ним, яка зляканими очима дивилася на нього, і змахнув крилами. Кіт від несподіваного шуму злякався, аж шерсть на ньому наїжачилась, і дременув у зарослі кропиви.

Так була врятована маленька допитлива синичка.

Вона щиро дякувала своєму рятівникові і при кожній зустрічі з ним чулося вдячне:”Цінь- цінь!”, а у відповідь:

”Тук - тук - тук!”

Горобчики у вирій не літають

Зима була люта і сніжна. Всі пташки давно подалися у теплі краї.

"Ім там зараз добре,- думав молодий горобчик. От якби мені туди полетіти!"

А щоб йому не було самотньо, то він запропонував летіти в теплі краї своїм товаришам, дорослим горобцям. Їм було дивно і смішно чути таку пропозицію. І вони всі взялися пояснювати недосвідченому горобчикові, коли птахи відлітають у теплі краї і чому.

Та горобчик не послухався. Йому дуже хотілося побачити великий світ.

Отак, як задумав, так і вчинив.

Летить горобчик, а холод до кісточок проймає. А їсти так хочеться, аж голова нерозумна обертом іде. Крильця втомилися, вже не сила ними махати. Незчувся він, як впав знесилений на холодний сніг.

Та не пропав сміливець. Його знайшов хлопчик, відігрів і посадив у годівничку, де було гарбузове насіння та крихти хліба. А потім пояснив неслухнянцю, чому горобчики не залишають на зиму рідні гніздечка.

Ельдар Кульбачний

Неслухняна рибка

У підводному царстві жила сімейка риб. Всі жили дружно, весело. Але серед них була рибка, яка ніколи і нікого не слухала.

Та ось потоваришувала вона з раком. Часто можна було побачити їх разом і рідко коли не траплялися з ними пригоди.

Рибці захотілося побачити, як живуть інші мешканці водойми. Разом з раком поплили вони в мандри. Плавали і захоплювалися красою підводного царства, адже рибка в такій подорожі була вперше. Її увагу привернув черв'ячок, і вона підбралася до нього ближче. Рак не встиг промовити ні слова, як рибка зникла. Він кинувся її шукати, та марно.

Пливе, хвостом воду горне, і побачив золоту рибку, яка появилася позаду нього. Але так як рак рухається хвостом вперед, то вона була саме перед його банькатими очима.

"Рибонько-голубонько, допоможи знайти мою неслухняну подружку, за яку я дуже турбуюся", - почав благати рак. Золота рибка швидко відшукала пустунку в густих водяних водоростях, яка безпечно гралася там з черв'ячком, котрий ховався від неї у річковий мул.

Рак довго пояснював подружці про небезпеку, яка підстерігає її: про хижу щуку, хитрого окуня, велику сіру чаплю і лелеку. Він дуже надіявся, що рибка зрозуміла його. А ви, діти, як гадаєте: рибка стала слухняною і обачною?

Анастасія Яковенко

